

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 392

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 31 decembrie 1997

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 324 din 9 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 31 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993	2-3	metodologia de calcul și formularistica corespunzătoare referitoare la așezarea și urmărirea impozitelor și taxelor locale și a Ordonanței Guvernului nr. 24/1995 pentru modificarea și completarea reglementărilor privind impozitul pe venitul agricol și impozitele și taxele locale, aprobată prin Legea nr. 114/1995	9-10
Decizia nr. 325 din 9 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330 ² alin. 1 din Codul de procedură civilă.....	3-4	Decizia nr. 345 din 30 septembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă.....	10-11
Decizia nr. 327 din 14 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330 ² alin. 1 din Codul de procedură civilă.....	4-5	Decizia nr. 346 din 30 septembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	12-13
Decizia nr. 328 din 14 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 ¹ și ale art. 330 ² din Codul de procedură civilă.....	5-6	Decizia nr. 347 din 30 septembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	13-14
Decizia nr. 329 din 14 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 ¹ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă.....	6-7	Decizia nr. 348 din 30 septembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă.....	14-15
Decizia nr. 330 din 14 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă.....	7-8	Decizia nr. 349 din 30 septembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	15-16
Decizia nr. 340 din 22 iulie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Guvernului nr. 506/1994 pentru aprobarea Normelor privind			

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 324*)

din 9 iulie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 31
din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993

Lucian Stângu — președinte
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 11 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 2.596/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă, invocată de intimata-reclamantă Gărdescu Ioana.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile atacate contravin prevederilor art. 131 alin. (1) din Constituție întrucât, potrivit acestui text constituțional, procurorii desfășurându-și activitatea sub autoritatea ministrului justiției, procurorul general nu poate exercita calea de atac a recursului în anulare decât la cererea sau cu avizul ministrului justiției. În atare situație, dreptul procurorului general de a exercita recursul în anulare din oficiu nu corespunde prevederilor art. 131 alin. (1) din Constituție.

Exprimându-și opinia, instanța supremă apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Din examinarea concluziilor scrise, depuse la dosarul Curții Supreme de Justiție, rezultă că s-a invocat și neconstituționalitatea art. 31 din Legea nr. 56/1993, fără însă a se arăta dispozițiile constituționale cu care vine în conflict textul legal atacat.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat puncte de vedere Camerelor Parlamentului și Guvernului.

În punctul său de vedere, Guvernul consideră că excepția privind art. 330 din Codul de procedură civilă nu este întemeiată, deoarece Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă, a statuat că prevederile acestui text de lege sunt constituționale. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 din Legea nr. 56/1993, se apreciază că și aceasta este neîntemeiată, textul fiind în concordanță cu dispozițiile constituționale.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctul lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă și ale art. 31 din

Legea nr. 56/1993, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția invocată.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și nr. 255 din 22 octombrie 1996, s-a pronunțat asupra constituționalității art. 330 din Codul de procedură civilă, constatând că prevederile acestui text sunt constituționale.

Potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, legea este cea care stabilește căile de atac, acestea fiind incluse în procedura de judecată, iar art. 128 din Constituție prevede că, împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii. Or, legea — art. 330 din Codul de procedură civilă — acordă procurorului general dreptul de a exercita din oficiu sau la cererea ministrului justiției recursul în anulare. Nici procedura civilă, în textul menționat, și nici Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, în art. 31, nu condiționează exercitarea de către Ministerul Public a căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești de avizul ministrului justiției. Este firesc să fie așa, deoarece principiile legalității și imparțialității, înscrise în art. 131 alin. (1) din Constituție, care stau la baza activității procurorilor, și rolul Ministerului Public de reprezentant al intereselor societății, apărător al ordinii de drept și al drepturilor și libertăților cetățenilor îi conferă acestuia independență față de toate celelalte autorități publice în exercitarea atribuțiilor și în asigurarea respectării legii (art. 30 alin. 3 din Legea nr. 92/1992).

În sensul dispozițiilor constituționale, în baza autorității sale, ministrul justiției va putea cere Ministerului Public promovarea unor acțiuni necesare interesului public, însă nu va putea dispune să nu-și exercite atribuțiile proprii prevăzute în lege.

Prin urmare, exercitarea căii de atac a recursului în anulare de către procurorul general, potrivit art. 330 din Codul de procedură civilă, nu este subordonată, în sensul art. 128, art. 130 și art. 131 din Constituție, avizului sau acordului ministrului justiției, astfel încât dispozițiile textului de lege atacat sunt constituționale.

Cât privește prevederile art. 31 din Legea nr. 56/1993, care se referă la schimbarea jurisprudenței Curții Supreme de Justiție, evident nu sunt incidente în cauza de față.

*) Definitivă prin nerecurare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 24 alin. (2) și ale art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

C U R T E A

În numele legii

D E C I D E :

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă și ale art. 31 din Legea nr. 56/1993, invocată de Gărdescu Ioana în Dosarul nr. 2.596/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 9 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,

Florentina Geangu

C U R T E A C O N S T I T U Ț I O N A L Ă

D E C I Z I A N r. 325*)

din 9 iulie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu — președinte
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 11 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 2.812/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, invocată de intimații-reclamanți Negulescu Sofia și Negulescu Grigore Anton.

În motivarea excepției se susține că:

— prin acordarea dreptului procurorului general de a aprecia care anume hotărâri judecătorești au încălcat ori au depășit atribuțiile puterii judecătorești se încalcă un principiu fundamental al dreptului procesual civil român, și anume acela al egalității părților din proces, indiferent de calitatea acestora;

— prin acordarea posibilității ca procurorul general să intervină în mersul justiției, după criterii de oportunitate și conjuncturale, sunt încălcate dispozițiile art. 16 alin. (2) din Constituție, privitoare la egalitatea în fața legii a cetățenilor;

— prin acordarea posibilității procurorului general de a dispune suspendarea unor hotărâri judecătorești „fără a se preciza care ar fi dreptul și temeiul acestei posibilități”, precum și timpul limită pentru care se poate dispune această suspendare, s-a creat posibilitatea săvârșirii unor abuzuri prin suspendarea executării unor hotărâri judecătorești pe o perioadă lungă, chiar și de un an, producându-se astfel părții interesate în executarea hotărârii prejudicii importante.

Exprimându-și opinia, Curtea Supremă de Justiție a apreciat că excepția de neconstituționalitate este neînte-meiată.

C U R T E A,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul judecătorelui-raportor, dispozițiile art. 330 și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția invocată.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și nr. 255 din 22 octombrie 1996, s-a pronunțat asupra constituționalității art. 330 din Codul de procedură civilă, constatând că prevederile acestui text sunt constituționale.

Cu privire la egalitatea părților, Decizia Curții Constituționale nr. 96/1996 a reținut că nu există nici o interdicție constituțională ca o anume cale de atac, recursul în anulare, vizând situații prevăzute de lege în chestiuni de interes major pentru societate și ordinea de drept, să fie exercitată numai de procurorul general.

Principiul prevăzut de art. 16 din Constituție privește egalitatea de tratament a cetățenilor în fața legilor și a autorităților publice și nicidecum egalitatea cetățenilor cu autoritățile publice. Acest principiu al egalității cetățenilor în fața legilor nu exclude, ci chiar implică un tratament diferențiat, ținând seama de natura autorității publice și de atribuțiile acesteia. Or, Ministerul Public este o autoritate care exercită atribuții și nu drepturi subiective, încât critica de neconstituționalitate nu poate fi reținută.

*) Definitivă prin nerecurare.

Cât privește dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, care acordă procurorului general posibilitatea de a dispune suspendarea executării unor hotărâri judecătorești, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, Curtea

Constituțională s-a pronunțat cu privire la caracterul neconstituțional al acestui text. Or, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile Curții Constituționale fiind obligatorii, excepția nu mai poate fi reiterată.

Pentru motivele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c) și ale art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, invocată de Negulescu Sofia și Negulescu Grigore Anton în Dosarul nr. 2.812/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 9 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,

Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 327*)

din 14 iulie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu — președinte
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 8 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 4.137/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, invocată de intimatul-reclamant Bădescu Gheorghe.

În motivarea excepției se susține că:

— prin acordarea dreptului procurorului general de a aprecia care anume hotărâri judecătorești au încălcat ori au depășit atribuțiile puterii judecătorești, se încalcă un principiu fundamental al dreptului procesual civil român, și anume acela al egalității părților din proces, indiferent de calitatea acestora;

— prin acordarea posibilității ca procurorul general să intervină în mersul justiției, după criterii de oportunitate și conjuncturale, sunt încălcate dispozițiile art. 16 alin. (2) din Constituție privitoare la egalitatea în fața legii a tuturor cetățenilor;

— prin acordarea posibilității procurorului general de a dispune suspendarea unor hotărâri judecătorești, fără a se preciza care ar fi dreptul și temeiul acestei posibilități, precum și timpul limită pentru care se poate dispune această suspendare, s-a creat posibilitatea săvârșirii unor abuzuri prin suspendarea executării unor hotărâri judecătorești pe o perioadă lungă, chiar și de un an, producându-se astfel părții interesate în executarea hotărârii prejudicii importante.

Exprimându-și opinia, potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea Supremă de Justiție a apreciat că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textul fiind constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 330 și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și nr. 255 din

*) Definitivă prin nerecurare.

22 octombrie 1996, a constatat că prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Argumentele care au fundamentat deciziile menționate subzistă și în cauza de față, conform art. 145 alin. (2) din Constituție, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea acestei soluții.

Cu privire la egalitatea părților, Decizia Curții Constituționale nr. 96/1996 a reținut că nu există nici o interdicție constituțională ca o anume cale de atac, recursul în anulare, vizând situații prevăzute de lege în chestiuni de interes major pentru societate și ordinea de drept, să fie exercitată numai de procurorul general.

Principiul prevăzut de art. 16 din Constituție privește egalitatea de tratament a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și nicidecum egalitatea cetățenilor cu autoritățile publice. Acest principiu al egalității cetățenilor în fața

legii nu exclude, ci chiar implică un tratament diferențiat, ținând seama de natura autorității publice și de atribuțiile acesteia. Or, Ministerul Public este o autoritate care exercită atribuții și nu drepturi subiective, astfel încât critica de neconstituționalitate nu poate fi reținută.

Cât privește dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, care acordă procurorului general posibilitatea de a dispune suspendarea executării unor hotărâri judecătorești, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, Curtea Constituțională s-a pronunțat cu privire la caracterul neconstituțional al acestui text. De aceea, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și practicii constante a Curții, în sensul că o excepție de neconstituționalitate admisă nu poate fi reiterată, rezultă că excepția invocată în cauza de față este fără obiect.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, invocată de Bădescu Gheorghe în Dosarul nr. 4.137/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 14 iulie 1997.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 328*)

din 14 iulie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu	— președinte
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 8 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 67/1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă, invocată de intimatul-reclamant Ciucu Dan.

Intimatul-reclamant a susținut că dispozițiile art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, fără să-și motiveze excepția.

Exprimându-și opinia, Curtea Supremă de Justiție a apreciat că excepția este neîntemeiată.

CURTEA,

examinând actele și lucrările dosarului, încheierea de sesiune, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția, fiind legal sesizată.

*) Definitivă prin nerecurare.

În ceea ce privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, acestea au fost modificate în sensul că recursul în anulare nu mai poate fi declarat de procurorul general oricând, ci numai în termen de 6 luni de la data când hotărârea a rămas irevocabilă, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 1, sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 2. Astfel, motivul de neconstituționalitate nu mai poate fi reținut, excepția privind acest text de lege fiind în prezent lipsită de obiect. Asupra constituționalității art. 330² din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și nr. 255 din 22 octombrie 1996 prin care, pe de o parte, s-a constatat că prevederile art. 330² alin. 2 sunt constituționale, iar pe de altă parte, s-a admis excepția de neconstituționalitate a art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Având în vedere că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, deoarece, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii, rezultă că excepția privind art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă este lipsită de obiect, urmând a fi respinsă.

De asemenea, urmează a fi respinsă și excepția privind art. 330² alin. 2 din Codul de procedură civilă, întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii constante a Curții Constituționale.

Pentru motivele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 24 alin. (2) și ale art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, invocată de Ciucu Dan în Dosarul nr. 67/1997 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă. Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare. Pronunțată la data de 14 iulie 1997.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 329*)

din 14 iulie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu	— președinte
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 11 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 4.206/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, invocată de intimata-reclamantă Sorescu Mariana.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile art. 330¹ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, în baza cărora recursul în anulare poate fi declarat oricând, contravin

prevederilor art. 11, art. 16, art. 20, art. 21, art. 41 și ale art. 128 din Constituție, sub două aspecte:

1. inegalitatea pe care o promovează între părțile aflate în litigiu civil, în contradicție cu textele constituționale, cu referire specială la art. 41 alin. (2) din Constituție, precum și la întregul sistem promovat de Codul de procedură civilă;

2. prin neprevăderea unui termen limită de declarare a recursului în anulare se încalcă principiul stabilității raporturilor juridice și autoritatea lucrului judecat.

Exprimându-și opinia, Curtea Supremă de Justiție a considerat excepția de neconstituționalitate neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, raportul judecătorului-raportor, prevederile art. 330¹ și ale art. 330⁴ din

*) Definitivă prin nerecurare.

Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția invocată, fiind legal sesizată.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și nr. 255 din 22 octombrie 1996, s-a pronunțat asupra constituționalității art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, constatând că prevederile acestui text sunt constituționale. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea practicii Curții Constituționale, soluția din decizia menționată își păstrează valabilitatea.

Cu privire la egalitatea părților, Decizia Curții Constituționale nr. 96/1996 a reținut că nu există nici o interdicție constituțională ca o anume cale de atac, recursul în anulare, vizând situații prevăzute de lege în chestiuni de interes major pentru societate și ordinea de drept, să fie exercitată numai de procurorul general.

Pentru motivele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, invocată de Sorescu Mariana în Dosarul nr. 4.206/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 14 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 330*)

din 14 iulie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu — președinte
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 8 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 3.706/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale

Principiul prevăzut de art. 16 din Constituție privește egalitatea de tratament a cetățenilor în fața legilor și a autorităților publice și nicidecum egalitatea cetățenilor cu autoritățile publice. Acest principiu al egalității cetățenilor în fața legilor nu exclude, ci chiar implică un tratament diferențiat, ținând seama de natura autorității publice și de atribuțiile acesteia. Or, Ministerul Public este o autoritate care exercită atribuții și nu drepturi subiective, astfel încât critica de neconstituționalitate nu poate fi reținută.

Dispoziția legală privind declararea recursului în anulare oricând, cuprinsă în art. 330¹ din Codul de procedură civilă, a fost modificată prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, în sensul că recursul în anulare se poate introduce în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă. Astfel, motivul de neconstituționalitate nu poate fi reținut, excepția privind textul de lege atacat fiind în prezent lipsită de obiect.

În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 37 din 25 februarie 1997, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 15 aprilie 1997.

art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ale art. 77 din Legea nr. 58/1991 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992, invocată de intimații-reclamanți Matei Teodor Fircă și Andrei Fircă.

În motivarea excepției se susține că:

— dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă contravin dispozițiilor art. 6, art. 10, art. 20, art. 21, art. 41 și ale titlului III din Constituție, datorită generalității redactării lor, adică nedeterminării conținutului și limitelor competenței materiale a instanțelor judecătorești, dând posibilitate

*) Definitivă prin nerecurare.

să se pronunțe soluții care îngrădesc inadmisibil accesul părților la justiție;

— dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă contravin prevederilor art. 16 din Constituție, ale art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 14 alin. 1 din Pactul Internațional cu privire la drepturile civile și politice, în ceea ce privește dreptul cetățenesc la un proces echitabil și la egalitate de tratament;

— art. 77 din Legea nr. 58/1991 și art. 26 din Legea nr. 47/1992, invocate în motivarea recursului în anulare, sunt de natură să amâne pe timp nedefinit repararea abuzurilor, prin condiționarea reparației de apariția eventuală a unor legi viitoare și incerte, împiedicând instanțele să judece pricinile ivite sub imperiul legilor existente.

Exprimându-și opinia, Curtea Supremă de Justiție a apreciat că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă nu este întemeiată, iar celelalte texte invocate nu sunt incidente în cauză. În consecință, prin dispozitivul încheierii, Curtea Constituțională a fost sesizată numai cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă.

Față de cele arătate și având în vedere că instanța de judecată a considerat, în conformitate cu art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, ca irelevantă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 din Legea nr. 58/1991 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992, urmează ca, prin decizia de față, Curtea Constituțională să se pronunțe numai cu privire la neconstituționalitatea art. 330 și a art. 330¹ din Codul de procedură civilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, raportul judecătorului-raportor, prevederile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția invocată, fiind legal sesizată.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septem-

Pentru motivele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, invocată de Matei Teodor Firică și Andrei Firică în Dosarul nr. 3.706/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 14 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

brie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și nr. 255 din 22 octombrie 1996, a decis că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Critica formulată privind generalitatea textului, respectiv lipsa de determinare a conținutului și a limitelor competenței materiale a instanțelor judecătorești, în cazul recursului în anulare, este neîntemeiată. Legea, prin însăși funcția pe care o îndeplinește, are un caracter general privind toate situațiile juridice și toate subiectele la care se referă, aplicarea în fiecare caz concret fiind de atributul instanței judecătorești desemnate prin lege cu soluționarea aceluși caz.

Competența materială a Curții Supreme de Justiție pentru soluționarea recursului în anulare este precis determinată de textul criticat, de dispozițiile art. 4 pct. 3 din Codul de procedură civilă și ale art. 21 lit. a) din Legea nr. 56/1993, încât critica nu poate fi reținută. Atribuirea acestei competențe materiale Curții Supreme de Justiție nu este de natură să îngrădească accesul părților la justiție.

Dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, așa cum au fost modificate prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, sunt constituționale, termenul de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, în vederea declarării recursului în anulare de către procurorul general, fiind un termen rezonabil în sensul art. 6 pct. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului și nefiind de natură să încalce drepturile părților la un proces echitabil și la egalitate de tratament.

Exercitarea recursului în anulare de către procurorul general nu este de natură să aducă atingere principiului înscris în art. 16 din Constituție. Acest principiu privește egalitatea cetățenilor în fața legilor și a autorităților publice și nu egalitatea acestora cu autoritățile publice. Această egalitate de tratament nu exclude, ci chiar implică un tratament diferențiat, ținând seama de natura autorităților publice și de atribuțiile acestora. Or, Ministerul Public este o autoritate care exercită atribuții și nu drepturi subiective.

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 340*)

din 22 iulie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Guvernului nr. 506/1994 pentru aprobarea Normelor privind metodologia de calcul și formularistica corespunzătoare referitoare la așezarea și urmărirea impozitelor și taxelor locale și a Ordonanței Guvernului nr. 24/1995 pentru modificarea și completarea reglementărilor privind impozitul pe venitul agricol și impozitele și taxele locale, aprobată prin Legea nr. 114/1995

Mihai Constantinescu — președinte
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Valer-Vasilie Bică — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea civilă nr. 562 din 17 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 3.251/1996, Curtea de Apel Cluj a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 506/1994 și ale Ordonanței Guvernului nr. 24/1995, aprobată prin Legea nr. 114/1995, invocată de Grigoriță Cornel Romeo, recurent în litigiul cu Direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat Cluj.

Recurentul își motivează excepția susținând că modificarea, prin Ordonanța Guvernului nr. 24/1995, a art. 66 din Legea nr. 27/1994, încalcă prevederile art. 30 din Codul familiei și că, prin ordonanță, nu se poate modifica o lege.

În opinia instanței, excepția de neconstituționalitate este nefondată, deoarece, potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, „sunt supuse controlului constituționalității doar legile și ordonanțele”, nu și hotărârile Guvernului și pentru că „reclamantul nu-și motivează în drept excepția de neconstituționalitate cu vreo prevedere a Constituției”.

În scopul soluționării excepției de neconstituționalitate, Curtea, în temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul, prin Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, precum și Guvernul consideră că Ordonanța Guvernului nr. 24/1995 este constituțională și că, potrivit competenței sale, Curtea nu are a se pronunța asupra constituționalității hotărârilor Guvernului.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere actele dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 506/1994 pentru aprobarea Normelor privind metodologia de calcul și formularistica corespunzătoare, referitoare la așezarea și urmărirea impozitelor și taxelor locale și ale Ordonanței Guvernului nr. 24/1995 pentru modificarea și completarea reglementărilor privind impozitul pe venitul agricol și impozitele și taxele locale, aprobată prin Legea nr. 114/1995, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră Curtea Constituțională hotărăște asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor, Curtea este competentă să soluționeze prezenta excepție, fiind legal sesizată.

Față de textele legale sus-menționate și având în vedere practica constantă a Curții Constituționale, nu intră în competența sa soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate referitoare la hotărârile Guvernului.

În acest sens Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin deciziile nr. 37 din 6 iulie 1993, nr. 5 din 17 ianuarie 1994, nr. 89 din 3 octombrie 1994, nr. 29 din 13 martie 1996 și nr. 146 din 4 decembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 1 septembrie 1993, nr. 63 din 10 martie 1994, nr. 328 din 28 noiembrie 1994, nr. 297 din 20 noiembrie 1996 și, respectiv, nr. 82 din 6 mai 1997.

În consecință, rezolvarea de principiu dată de Curte își menține valabilitatea și în ceea ce privește soluționarea excepției care vizează Hotărârea Guvernului nr. 506/1994, urmând ca aceasta să fie respinsă ca vădit nefondată.

În ceea ce privește Ordonanța Guvernului nr. 24/1995, judecând fondul sesizării, Curtea urmează a avea în vedere că, în lumina dispozițiilor art. 114 alin. (1), (2) și (3) din Constituție, privind delegarea legislativă, aceasta a fost adoptată cu respectarea legii fundamentale.

Susținerile autorului excepției, potrivit căroră Legea nr. 27/1994 nu putea fi modificată printr-o ordonanță, în speță prin Ordonanța Guvernului nr. 24/1995, sunt nefondate, deoarece legea în discuție nu are, potrivit art. 72 alin. (3) din Constituție, caracterul unei legi organice, iar ordonanța a fost emisă în temeiul art. 1 lit. b) din Legea nr. 81/1995 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe.

De altfel, prin Decizia nr. 102 din 31 octombrie 1995, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 11 decembrie 1995, Curtea Constituțională a statuat că delegarea legislativă constituie o procedură excepțională de substituie a Guvernului în prerogativele legislative ale Parlamentului, astfel încât, prin ordonanță, Guvernul poate să reglementeze primar, să modifice sau să abroge reglementarea existentă.

Față de susținerea că modificările aduse prin Ordonanța Guvernului nr. 24/1995 articolului 66 din Legea nr. 27/1994 încalcă prevederile art. 30 din Codul familiei, privind regimul bunurilor dobândite de soți în timpul căsătoriei, se constată că nu Curtea este instanța în drept a se pronunța, raportul dintre dispozițiile acestor două acte normative nefiind obiect al judecării excepției de neconstituționalitate.

*) Definitivă prin nerecurare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Guvernului nr. 506/1994 pentru aprobarea Normelor privind metodologia de calcul și formularistica corespunzătoare, referitoare la așezarea și urmărirea impozitelor și taxelor locale și a Ordonanței Guvernului nr. 24/1995 pentru modificarea și completarea reglementărilor privind impozitul pe venitul agricol și impozitele și taxele locale, aprobată prin Legea nr. 114/1995, invocată de Grigoriță Cornel Romeo în Dosarul nr. 3.251/1996 al Curții de Apel Cluj.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 22 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

dr. Mihai Constantinescu

Magistrat-asistent,
Valer-Vasilie Bică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 345

din 30 septembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Mândreanu Paul și Mândreanu Ilie împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 23 septembrie 1997, în prezența recurenților, a reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 30 septembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 110 din 8 octombrie 1996, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de

procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a constatat că prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs, în termen legal, Mândreanu Paul și Mândreanu Ilie, pentru următoarele motive:

— decizia de fond tratează cauzele global și în principiu, nesocotind pe fond particularitățile cazului lor, și anume faptul că titlul statului se referă la un alt imobil decât cel la care ei au făcut dovada proprietății;

— excepția de neconstituționalitate a fost soluționată fără citarea părților, încălcându-se dreptul la apărare și regulile oralității, publicității și contradictorialității;

— s-au încălcat dispozițiile art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, potrivit căroră „orice persoană are dreptul la judecare în mod echitabil și în mod public“, și ale art. 21 din Constituție privind liberul acces la justiție;

— s-a încălcat principiul disponibilității procesului civil. Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 6 martie 1997.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este nefondat, deoarece Decizia nr. 110 din 8 octombrie 1996 se întemeiază pe prevederi ale unor decizii definitive ale Curții Constituționale, care, potrivit Constituției și Legii nr. 47/1992, sunt obligatorii.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Recursul este neîntemeiat și urmează a fi respins.

Curtea Constituțională examinează, potrivit competenței sale înscrise în art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 din Legea nr. 47/1992, numai excepțiile de neconstituționalitate a unei legi sau ordonanțe și nicidecum legalitatea unei hotărâri pronunțate de către o instanță judecătorească, care se rezolvă de către instanța care a fost sesizată cu recurs în anulare, în speță, Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă. Prin decizia ce face obiectul recursului, Curtea a examinat conformitatea dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă cu Constituția și, referindu-se la Decizia Curții Constituționale nr. 73/1996, a constatat că prevederile acestui text de lege sunt constituționale.

Decizia recurată s-a referit la Decizia nr. 73/1996, deoarece, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii.

Soluționarea la judecarea în fond a excepției de neconstituționalitate în condițiile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 nu contravine art. 21 din Constituție și nici

art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, întrucât liberul acces la justiția constituțională este asigurat prin soluționarea sesizării adresate Curții Constituționale, având în vedere motivele formulate în scris de către autorii excepției de neconstituționalitate.

De asemenea, prevederile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 nu contravin nici dispozițiilor constituționale ale art. 24 privind dreptul la apărare, părțile nemulțumite având dreptul la recurs, a cărui soluționare se face, în toate cazurile, cu citarea părților și în ședință publică.

Procedura prevăzută de art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 urmărește numai soluționarea în primă instanță a excepțiilor vădit nefondate, instituind în acest scop următoarele garanții: pronunțarea deciziei cu unanimitate de voturi a judecătorilor ce alcătuiesc completul de judecată și dreptul părților de a ataca decizia cu recurs, care, așa cum s-a arătat, se soluționează în ședință publică și cu citarea părților.

Dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă, care îl îndrituiesc pe procurorul general să declare recurs în anulare, nu încalcă principiul disponibilității, deoarece titularul dreptului poate renunța oricând la judecată sau la dreptul dedus judecării (art. 246 și următoarele din Codul de procedură civilă) ori poate încheia o tranzacție pentru a obține o hotărâre de expedient (art. 271 din Codul de procedură civilă).

Procurorul, care participă la procese în care reprezintă interesele generale ale societății, apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor, el nu dispune de drepturile procesuale ce revin părților, ci acționează în temeiul legii și pentru asigurarea respectării acesteia, dar dreptul de a dispune de proces aparține în ultimă instanță părților din proces.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Mândreanu Paul și Mândreanu Ilie împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică din 30 septembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 346

din 30 septembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
 Costică Bulai — judecător
 Nicolae Popa — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Romul Petru Vonica — judecător
 Raul Petrescu — procuror
 Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Ghitta Lucia Antonia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 23 septembrie 1997, în prezența recurentei, a reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 30 septembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 110 din 8 octombrie 1996, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă. Pentru a pronunța această soluție, s-a reținut că, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, Curtea a constatat că prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs, în termen legal, Ghitta Lucia Antonia, pentru următoarele motive:

— art. 330¹ din Codul de procedură civilă este neconstituțional, deoarece contravine în mod flagrant principiilor puterii lucrului judecat și stabilității hotărârilor judecătorești;

— sunt încălcate prevederile art. 20 din Constituție, nedându-se prioritate dispozițiilor art. 6 pct. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului, prin care se dispune ca părțile să beneficieze de „egalitatea armelor“ în cadrul unui proces;

— se încalcă, de asemenea, dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora cetățenilor trebuie să li se asigure egalitatea în fața legii, fără privilegii și discriminări;

— art. 330¹ din Codul de procedură civilă este neconstituțional pentru că nu cuprinde un termen pentru exercitarea recursului în anulare;

— nemotivarea Deciziei nr. 110/1996, deoarece se limitează doar la referiri privitoare la decizii anterioare ale Curții Constituționale.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este nefondat, deoarece Decizia nr. 110 din 8 octombrie 1996 se întemeiază pe prevederi ale unor decizii definitive ale Curții Constituționale, care, potrivit Constituției și Legii nr. 47/1992, sunt obligatorii.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Cu privire la motivul de recurs prin care se susține că dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă încalcă principiul autorității lucrului judecat și pe cel al stabilității hotărârilor judecătorești, se constată că, cu privire la acest aspect, Curtea a statuat prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996. Argumentele care au fundamentat decizia citată subzistă și în cauza de față și nu au intervenit elemente noi care să determine modificarea practicii Curții.

În legătură cu susținerea că art. 330¹ din Codul de procedură civilă încalcă art. 16 alin. (1) și art. 20 din Constituție, precum și art. 6 pct. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului, este de observat că, prin Decizia nr. 96/1996, constituționalitatea acestui text de lege a fost analizată și raportată la aceste dispoziții legale, astfel încât criticile nu pot fi reținute.

Referitor la motivul de recurs legat de inexistența unui termen pentru exercitarea recursului în anulare, Curtea constată că prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, prevederile acestui articol au fost modificate, instituindu-se un termen de 6 luni pentru exercitarea recursului în anulare. În aceste condiții, urmează a se admite recursul, a se modifica decizia atacată și, pe fond, a se respinge excepția, întrucât, prin instituirea termenului de 6 luni, aceasta a rămas fără obiect.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 6 martie 1997.

Motivul de recurs privind nemotivarea deciziei de fond prin trimiterea la precedente judiciare este neîntemeiat, deoarece, potrivit art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aceasta statuează numai asupra problemelor de drept, așa încât o prevedere legală nu poate fi constituțională într-o cauză și neconstituțională în altă cauză, cât timp legitimitatea sa constituțională se determină prin raportarea acestei prevederi la

dispozițiile și principiile constituționale, astfel cum dispune art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Pe cale de consecință, referirea la decizii anterioare, prin care Curtea s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă, nu înseamnă o nemotivare, ci, dimpotrivă, aplicarea consecventă a dispozițiilor constituționale și legale.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul declarat de Ghitta Lucia Antonia și modifică Decizia Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996 numai în ceea ce privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, în sensul că respinge excepția de neconstituționalitate referitoare la aceste dispoziții, ca fiind lipsită de obiect.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 30 septembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 347

din 30 septembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Fradis Alexandru împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 23 septembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 30 septembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 110 din 8 octombrie 1996, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă. Pentru a pronunța această soluție, s-a reținut că, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, Curtea a constatat că prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs, în termen legal, Fradis Alexandru, pentru următoarele motive:

- necitarea la judecata în fond;
- art. 330¹ din Codul de procedură civilă este neconstituțional, deoarece, pe de o parte, încalcă Convenția europeană a drepturilor omului cu privire la judecarea cauzelor într-un termen rezonabil și la egalitatea părților participante la proces, iar pe de altă parte, nu cuprinde un termen pentru exercitarea recursului în anulare.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 6 martie 1997.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, deoarece Decizia nr. 110 din 8 octombrie 1996 se întemeiază pe prevederi ale unor decizii definitive ale Curții Constituționale, care, potrivit Constituției și Legii nr. 47/1992, sunt obligatorii.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Motivul de recurs privind necitarea recurenților la judecata în fond este neîntemeiat. Art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 prevede că, atunci când excepția este vădit nefondată, soluția se adoptă de completul de judecată, cu unanimitate de voturi, fără citarea părților. Legiuitorul a prevăzut însă și garanții pentru părți: o atare soluție poate fi pronunțată numai cu unanimitate de voturi, iar împotriva deciziei se poate exercita calea de atac a recursului, care, în toate cazurile, se soluționează cu citarea părților și a Ministerului Public. Rezultă că dispozițiile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 sunt derogatorii de la dreptul comun. În acest sens sunt și deciziile Curții Constituționale nr. 88/1995 și nr. 96/1995, publicate în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 254 din 26 octombrie 1995 și nr. 274 din 24 noiembrie 1995.

În legătură cu susținerea că art. 330¹ din Codul de procedură civilă încalcă principiile egalității părților participante la proces, se constată că prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, s-a statuat că: „...prin anularea hotărârii irevocabile atacate, părțile sunt repuse în situația anterioară, deci în situația de egalitate“. Rezultă că exercitarea căii de atac a recursului în anulare nu favorizează nici una dintre părți, ci urmărește anularea unei hotărâri date cu încălcarea unor principii esențiale ale statului de drept. Pe cale de consecință, și acest motiv de recurs este neîntemeiat.

Cu privire la motivul de recurs referitor la art. 330¹ din Codul de procedură civilă, legat de inexistența unui termen pentru exercitarea recursului în anulare, Curtea constată că, prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, prevederile acestui articol au fost modificate, instituindu-se un termen de 6 luni pentru exercitarea recursului în anulare. În aceste condiții, urmează a se admite recursul, a se modifica decizia atacată și, pe fond, a se respinge excepția, întrucât, prin instituirea termenului de 6 luni, aceasta a rămas fără obiect.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A. c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul declarat de Fradis Alexandru și modifică Decizia Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996 numai în ceea ce privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, în sensul că respinge excepția de neconstituționalitate referitoare la aceste dispoziții, ca fiind lipsită de obiect.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 30 septembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 348

din 30 septembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Rădulescu Vasilichia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 54 din 19 martie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 23 septembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea,

*) Decizia Curții Constituționale nr. 54 din 19 martie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 29 iulie 1997.

având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 30 septembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 54 din 19 martie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia Curții Constituționale nr. 73/1996, definitivă prin Decizia nr. 96/1996, prin care s-a constatat că prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs, în termen legal, Rădulescu Vasilichia, considerând că recursul în anulare este neconstituțional în cazul imobilelor revendicate și pentru că această cale de atac limitează accesul la justiție prin monopolul procurorului general asupra folosirii sale. De asemenea, se consideră că, prin declararea recursului în anulare în cazul imobilelor revendicate, se neagă caracterul de putere în stat pe care îl are justiția.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, deoarece, asupra constituționali-

tății art. 330 din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive, care, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, sunt obligatorii.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Critica formulată de recurentă nu poate fi reținută, întrucât, așa cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 96/1996, faptul că recursul în anulare poate fi exercitat numai de procurorul general nu este contrar Constituției, mai ales că celelalte părți din proces au posibilitatea exercitării căilor de atac prevăzute de art. 304 pct. 4 și art. 317 pct. 2 din Codul de procedură civilă.

De asemenea, instituirea de către legiuitor a unei atribuții exclusive — declararea recursului în anulare de către procurorul general — este justificată de un interes public și nu neagă caracterul de putere în stat pe care îl are justiția, chiar dacă privește imobilele revendicate, dreptul de proprietate putând fi dobândit și exercitat numai cu respectarea legii.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A. c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE :

Respinge recursul declarat de Rădulescu Vasilichia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 54 din 19 martie 1997. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 30 septembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 349

din 30 septembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Vincenz Elena Elisabeta și Nemițescu Domnica Elena împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 54 din 19 martie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 23 septembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost

*) Decizia Curții Constituționale nr. 54 din 19 martie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 29 iulie 1997.

consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 30 septembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 22 ianuarie 1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicată de Vincenz Elena Elisabeta și Nemițescu Domnica Elena.

Prin Decizia nr. 54 din 19 martie 1997, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate ca vădit nefondată, fiind lipsită de obiect, deoarece prin legea nr. 17/1997 recursul în anulare poate fi declarat de procurorul general numai în termen de 6 luni, pentru motivele prevăzute la art. 330 pct. 1 și 2 din Codul de procedură civilă.

Împotriva deciziei sus-menționate au declarat recurs, în termen legal, Vincenz Elena Elisabeta și Nemițescu Domnica Elena, considerând că dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă contravin prevederilor art. 15, art. 16, art. 20, art. 21, art. 41, art. 128, art. 130 și art. 135 din Constituție.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat puncte de vedere de la două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, deoarece, asupra constituționalității art. 330¹ din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive, care, conform art. 145 alin. (2) din Constituție, sunt obligatorii.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Vincenz Elena Elisabeta și Nemițescu Domnica Elena împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 54 din 19 martie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 30 septembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.